

vemo in skusimo na sebi in na drugih, da je človek zavolj Adamovega greha bolj k slabemu nagnjen. Le živa in trdna vera zamore človeku tisto dušno moč dati, da v skušnjavah ne omaga in v nesreči ne obupa. — Framasoni nočejo priznati, da bi bil Kristus božji Sin in da bi bil božjo besedo oznanjeval. Oni pravijo, da je bil le moder človek, kakoršnih je bilo že več na svetu in da si je svoje nauke sam izmislil. Oni hočejo pretrgati vsako zvezo med Bogom in človekom, češ, da bi bili ljudje tudi brez vere lahko srečni na zemlji, samo da imajo dobre in modre postave. Mi kristjani pa vemo, da je modrost od Boga, in smo že videli in skušali framasonske modrijane pri kovanju postav, ki pa niso bile ne modre, ne pravične. Nekateri framasoni grejo še dalje in pravijo, da sploh ni osebnega Boga, ampak da celi svet, природа ali narava to je Bog, ki pa ne vidi, ne sliši in ne misli, ampak se premika in giblje le po večnih naravnih postavah, katerih nihče predelati ali ustaviti ne more tako, da je vsak čudež nemogoč in le gola prevara in sleparija. Če pa ni Boga, potem tudi ne more biti od Boga postavljene gosposke, katerej bi se moral človek pokoriti, zato framasoni ne priznajo ne duhovne, ne posvetne oblasti, ter hočejo odstaviti papeža in škofa, in prekucniti kraljeve in cesarske prestole, da bi sami vso oblast v roke dobili, kakor jo na Francoskem že imajo, v mnogih deželah pa vsaj na pol. V resnici so framasoni napravili in podkurili že mnogo prekucij, da bi odstranili krščansko misleče vladarje, kar se jim je res posrečilo na Francoskem in v novejšem času tudi na Laškem. Velika francoska prekucija, ki je pred kakimi 100 leti toliko krvi prelila, je bila framasonsko delo. Posebno so framasoni od nekdanj sovražili Avstrijo, ker ima še krščanske vladarje. Punte na Laškem in Ogerskem leta 1849. in nesrečne vojske v letih 1859. in 1866. so zoper Avstrijo največ framasoni podnetili. Njih sovraštvo do Avstrije se je še le 1867 nekoliko poglelo, ko so Ogersko v svojo oblast dobili, v ostali Avstriji pa svoje učence, liberalce na vladni stol posadili.

Da je torej framasonska družba nevarna za vero, cerkev in za krščanske vladarje, o tem ni več dvombe. Krščanski vladarji si jej pa vendar ne upajo na vrat stopiti, ker se njene moči bojijo; deloma pa se pustijo tudi preslepiti, da njene nevarnosti ne spoznajo. Vendar pa so naš cesar telegrafično pozdravili protiframasonske zborovalce v Tridentu in s tem pokazali svoje krščansko mišljenje in prepričanje.

Kaj so zborovalci v Tridentu govorili in sklenili, o tem se nič prav gotovega ne zve, ker se je pričujočim časnikarjem prepovedalo, si kaj zapisati od tega, kar so slišali. Toliko se pa čuje, da se bodo po raznih škofijah naredile protiframasonske družbe, ki bodo stale pod vodstvom in varuštvom svojih škofov; vse skupaj pa bodo stale pod poveljem osrednje protiframasonske, od sv. očeta papeža ustanovljene družbe, ki se imenuje »union generale antimaçonique«. Bog daj sveti vojski svoj blagoslov!

Cerkvene zadeve.

Vojaških novincev krščansko slovo.

(Dopis od Velike Nedelje.)

Na rožnivenko nedeljo smo imeli pri nas prav lepo slovesnost. Poslavljali smo se namreč od vojaških novincev. Pa mi nismo zažušili svoje žalosti v hrušču in trušču posvetnega veselja, temveč smo iskali tolažbe pri ljubem Bogu in pri Kraljici sv. rožnega venca. Naše poslavljanje se je vršilo v cerkvi.

V ganljivih in navdušenih besedah nam je narisal č. g. Friderik Horvat, novomašnik od Sv. Lenarta, podobno krščanskega vojaka na podlagi svetopisemskih besed: »Bojevanje je človekovo življenje na zemlji.« (Job 7, 1.) Primerjajoč vojaško življenje sv. rožnemu vencu, razložil je pazljivim poslušalcem prvič častljivost vojaškega stanu. Nadalje je govoril o trutih in težavah vojaškega življenja. Slednjič pa je govoril, da bi novince kakor tudi njihove sorodnike utolažil, o veselju, katero vojaški stan prinaša.

Zagotovil je odhajajočim mladeničem, da bodo uživali to veselje neskajeno le tedaj, ako bodo vselej in povsod hodili po potu kreposti, ako bodo zvesto spolnjevali svoje dolžnosti do Boga in do bližnjega, zlasti od svojih višjih, s kratka, ako se bodo ravnali po našem lepem geslu: »Vse za vero, dom, cesarja.«

Nazadnje jim je priporočal, naj s seboj vzamejo te tri reči: Prvič podobo Marijino, vsaj v svojem srcu, drugič sv. rožni venec in tretjič sv. križ. Le pod varstvom Marijinim bodo ostali na potu lepega krščanskega življenja, le s pomočjo božjo bodo mogli stanovitni biti v vseh težavah in bridkostih. Take in enake besede, ki so poslušalce ganile do solz, zapisal si je gotovo sleheren globoko v svoje srce.

Na to je bila slovesna sv. maša, po kateri so novinci z drugimi pobožnimi verniki pristopili k skupnemu sv. obhajilu. Gotovo bo spomin na to pomenljivo in lepo slavo obvaroval marsikaterega pred pretečimi nevarnostmi vojaškega življenja. Dal Bog, da se vrnejo naši mladenči po vojaški službi tako čvrsti in za vse dobro vneti, kakor so nas sedaj zapustili.

Ker je bil na rožnivenko nedeljo ob enem slavni god našega milega vladarja, se je zapela po sv. maši zahvalna pesem »Te Deum«. Povodom cesarjevega godu so prišli vrli trgoviški gasilci skupno k sv. maši. Mihovski »Feuerwehri«, po domače kimovci, pa ne! Sliši se, da so poslednji zgubili svojega bivšega poglavarja. Jako verjetno je, da se bodo pri njih v kratkem uresničile besede: »Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce.«

Gospodarske stvari.

O viničarjih.

(Dopis iz Ljutomerskih goric.)

Stoletja že slovi zlahtna kapljica po širokem svetu, katero z božjo pomočjo izvablja pridni vinogradnik iz matere zemlje. Ni mi treba posebej poudarjati, da so o novejšem času potrebna razna sredstva, ki stanejo dotičnika mnogo denarja. Neizogibna sovražnica, trtna uš, pripravila je že marsikoga v zadrego, kako ohraniti vedno bolj hirajoče gorice in si priboriti vsaj skromni obstanek. Rahlo grozdiče pa, ki se v navidezno zdravih goricah še vsako leto v precej obilni meri prikaže, neusmiljeno davi strupena peronospora, ako se le količkaj nepravilno vrši škropljenje. Vsled obilne mokrote se je letos tudi v najboljših goricah prikazala.

Pikec, črni palež in še razne druge nezgode zmanjšujejo nam pridelek mnogokrat tako jako, da je vinogradnik dostikrat prisiljen drugod iskati sredstev za pokritje letnih stroškov in davka, vsemu pa se je letos pridružila očitna šiba božja, strašna toča, vsled katere je splaval skrajni naš up s sladkim grozdem vred po hudournikih v Črno morje. Ta pomenljivi trenotek je mnogim postavil vprašanje, katerega rešitev je povsem jako težavna. Da pa se reši to vprašanje vsaj deloma, treba je vinogradniku znovi napeti vse moči, da se po-